

2009-06-01

Göta hovrätt

Ärende OMED 2006-898
Handling 78

Överklagande

Klagande	Diskrimineringsombudsmannen (DO) Box 3686, 103 59 Stockholm
Ombud	Jur kand Ulrika Dietersson adress som ovan Telefon 08-120 20 796
Motpart	Skarets Fastigheter Aktiebolag, 556482-5601 Sikforsvägen 20 712 34 Hällefors Ställföreträdare: Nils Olav Skaret adress som ovan
Saken	Skadestånd för brott mot lagen (2003:307) om förbud mot diskriminering (DFL)
Överklagad dom	Örebro tingsrätts dom 2009-05-19 i mål nr T 1867-08

Yrkande

DO yrkar att hovrätten med ändring av tingsrättens dom förpliktar Skarets Fastigheter Aktiebolag att till NK utge skadestånd med 120 000 kr, jämte ränta enligt 6 § räntelagen från dagen för delgivning av stämningen till dess betalning sker.

DO yrkar att hovrätten befriar DO från skyldigheten att utge ersättning för Skarets Fastigheter Aktiebolags rättegångskostnader i tingsrätten och att Skarets Fastigheter Aktiebolag förpliktas att ersätta DO för rättegångskostnader i tingsrätten.

DO yrkar ersättning för rättegångskostnader i hovrätten.

Grunder för överklagandet

DO åberopar till grund för överklagandet samma omständigheter och grunder som vid tingsrätten.

DO anser att tingsrätten har gjort en felaktig tolkning av lagens definition av begreppet etnisk tillhörighet. Tingsrätten har därmed gjort en felaktig bedömning av lagens tillämpningsområde.

Utveckling av grunderna

Etnisk tillhörighet

DO:s inställning

Tingsrätten har ogillat DO:s talan av det skälet att tingsrätten har gjort bedömningen att en person inte omfattas av definitionen på etnisk tillhörighet i DFL enbart för att personen tillhör gruppen flyktingar och/eller invandrare eftersom varken alla personer i gruppen flyktingar eller alla personer i gruppen invandrare har samma nationella eller etniska ursprung, ras eller hudfärg.

DO menar att det är uppenbart orimligt att tolka lagen såsom tingsrätten har gjort. Att tillämpa lagen på ett sådant sätt medför att lagen helt förlorar sitt syfte och att lagskyddet mot etnisk diskriminering blir totalt ihåligt.

Tingsrättens tolkning innebär att ett missgynnande av en eller flera personer måste ha samband med att denne eller de kommer från ett specifikt land för att det ska kunna vara fråga om etnisk diskriminering i lagens mening. T.ex. om en person med iransk bakgrund missgynnas genom att behandlas sämre än en person med svensk bakgrund så måste missgynnandet ha samband med att denne är just iranier för att lagen ska vara tillämplig. Vidare krävs enligt tingsrättens resonemang att en grupp personer som missgynnas på ett visst sätt måste ha samma nationella eller etniska ursprung för att lagen ska bli tillämplig. Som jämförelse kan nämnas exemplet att fyra män med ”utländskt utseende”, dvs. med mörkt hår och mörk hudfärg, kommer för att besöka en restaurang, men blir nekade inträde, medan deras vänner med ”svenskt utseende”, dvs. med ljust hår och ljus hudfärg, som befinner sig i en jämförbar situation, blir insläppta. Skulle detta då inte vara etnisk diskriminering därför att de fyra männen med ”utländskt utseende” har olika nationellt eller etniskt ursprung? Någon sådan tveksamhet har domstolarna inte gett uttryck för tidigare, se t.ex. NJA 2008 s. 915.

Målet rör NK och hennes familj som har anlät till Sverige från Afghanistan som kvotflyktingar. Flyktingar är en särskild sorts invandrare. NK är både flykting och invandrare. En person som tillhör gruppen flyktingar och/eller

invandrare måste anses omfattas av definitionen på etnisk tillhörighet. Om någon missgynnas genom att behandlas sämre än någon annan behandlas, har behandlats, eller skulle ha behandlats, i en jämförbar situation och missgynnandet har samband med att han eller hon är flykting och/eller invandrare så är det etnisk diskriminering. Detsamma gäller om flera personer, med olika nationella eller etniska ursprung, missgynnas på ett visst sätt genom att behandlas sämre än någon annan behandlas, har behandlats, eller skulle ha behandlats, i en jämförbar situation och missgynnandet har samband med att de är flyktingar och/eller invandrare.

Att tingsrätten har gjort en uppenbart felaktig tolkning av lagen och dess förarbeten framgår även av nedanstående genomgång av förarbetena och viss praxis. Av förarbetena till diskrimineringslagstiftningen framgår tydligt att den civilrättsliga lagstiftningens förbud mot etnisk diskriminering är avsett att ge skydd i samma omfattning som den straffrättsliga regleringen rörande hets mot folkgrupp och olaga diskriminering, vilken ger skydd för ”invandrare”. Det står också klart att den nya diskrimineringslagen som har trätt i kraft 2009 inte innebär någon ändring i detta avseende.

Äldre förarbeten

När Ombudsmannen mot etnisk diskriminering inrättades, genom lagen (1986:442) mot etnisk diskriminering, uttalades i förarbetena (prop. 1985/86:98 s. 65) att de personer som skulle omfattas av skyddet mot etnisk diskriminering skulle vara desamma som de personer som omfattas av brottsbalkens bestämmelser om hets mot folkgrupp och olaga diskriminering.

”I promemorian föreslogs att ombudsmannens verksamhet mot etnisk diskriminering skulle styras av ett diskrimineringsbegrepp som direkt motsvarar det som finns i bl. a. bestämmelsen om olaga diskriminering i 16 kap. 9 § BrB. Förslaget har inte mött någon egentlig erinran under remissbehandlingen. Jag anser att promemorian bör följas på denna punkt. Det innebär att diskrimineringsgrunderna är ras, hudfärg, nationellt eller etniskt ursprung eller trosbekännelse. Man kan hysa tvekan inför att här låta begreppet etnisk diskriminering omfatta även fall då någon diskrimineras för att han eller hon tillhör ett visst trossamfund eller en viss religiös grupp. Diskriminering på grund av trosbekännelse innefattar emellertid ofta någon form av etnisk diskriminering i egentlig mening. Det ligger vidare ett stort värde i att använda diskrimineringsgrunder som direkt knyter an till gällande rätt. Vägledning kan därmed erhållas i förarbetena till brottsbalkens bestämmelser i 16 kap. 8 och 9 §§ och i den domstolspraxis som finns i anslutning till dessa bestämmelser.”

I 1 § lagen (1986:442) mot etnisk diskriminering angavs att med etnisk diskriminering avses ”att en person eller en grupp av personer missgynnas i förhållande till andra eller på annat sätt utsätts för orättvis eller kränkande

behandling på grund av ras, hudfärg, nationellt eller etniskt ursprung eller trosbekännelse”.

Brottsbalkens bestämmelse om hets mot folkgrupp i 16 kap. 8 § ändrades år 1983 i syfte att klargöra att bestämmelsen även innefattar befolkningsgruppen ”invandrare”, dvs. de folkgrupper i Sverige som har det gemensamt att de har ett annat nationellt ursprung än majoritetsbefolkningen. Enligt den äldre lydelsen skulle ett uttalande avse ”folkgrupp av viss ras, med viss hudfärg, av visst nationellt eller etniskt ursprung eller med viss trosbekännelse” för att kriterierna för brottet skulle vara uppfyllda. Detta ändrades till ”folkgrupp eller annan sådan grupp av personer med anspelning på ras, hudfärg, nationellt eller etniskt ursprung”. I förarbetena (prop. 1981/82:58 s. 12f) anfördes bl.a. följande.

”Den ändring som skall vidtas nu bör enligt min mening klargöra att alla hotfulla eller föraktfulla angrepp av nu aktuellt slag mot en persongrupp omfattas av straffbarheten, så snart angreppet tar sin utgångspunkt i de angripna personernas rastillhörighet, hudfärger, nationella eller etniska ursprung eller trosbekännelser. Detta bör gälla även för fall då den utpekade gruppen består av personer av olika raser, hudfärger, nationaliteter eller religioner. Invandrare bör därmed tillhöra de grupper som skyddas av straffbestämmelsen men även exempelvis ”färgade”, ”utlänningar”, ”icke kristna” och liknande.”

År 1994 infördes en ny lag (1994:134) mot etnisk diskriminering som gav Ombudsmannen mot etnisk diskriminering möjlighet att föra talan i domstol angående diskriminering i arbetslivet. Den äldre lagens 1 § överfördes oförändrad till den nya lagen. Beträffande diskrimineringsgrunderna anfördes i propositionen (prop. 1993/94:101 s. 44) följande.

”Den personkrets som kan komma i fråga för skydd enligt lagstiftningen mot etnisk diskriminering i arbetslivet bör avgränsas genom att vissa diskrimineringsgrunder anges i förbudsbestämmelserna. Diskrimineringsgrunderna bör därvid vara desamma som i brottsbalkens bestämmelser om hets mot folkgrupp och olaga diskriminering och som i nuvarande DO-lagen alltså ras, hudfärg, nationellt eller etniskt ursprung och trosbekännelse. Att i detta hänseende anknyta till gällande rätt har ett stort värde bl.a. därför att vägledning beträffande innebörden av diskrimineringsgrunderna därvid kan erhållas av förarbeten och doktrin i anslutning till denna lagstiftning. De personkategorier som bereds skydd genom brottsbalkens bestämmelse om hets mot folkgrupp inkluderar även befolkningsgruppen ”invandrare”, dvs. de folkgrupper i Sverige som har det gemensamt att de har ett annat nationellt ursprung än majoritetsbefolkningen. Efter en lagändring år 1982 framgår detta tydligt av lagtexten genom användandet av uttrycket ”annan sådan grupp av personer”. Även i straffbestämmelsen om olaga diskriminering, som inte innehåller något sådant förtydligande uttryck,

anses skyddsobjektet emellertid omfatta även individer som ingår i gruppen "invandrare" (Jfr Kommentar till Brottsbalken II, 6 uppl., s. 268). Motsvarande bestämmning av skyddskretsen bör gälla även för lagstiftningen mot etnisk diskriminering i arbetslivet. Något uttryckligt förtydligande av denna innebörd torde inte behövas."

År 1999 förstärktes skyddet mot etnisk diskriminering i arbetslivet genom lagen (1999:130) om åtgärder mot etnisk diskriminering i arbetslivet. Enligt lagens definition i 3 § avses med etnisk tillhörighet "att någon tillhör en grupp av personer som har samma ras, hudfärg, nationellt eller etniskt ursprung eller trosbekännelse". I specialmotiveringen (prop. 1997/98:177 s. 56f) anfördes följande.

"Paragrafen har utformats i enlighet med Lagrådets förslag. Första stycket motsvarar 1 § andra meningen i den nuvarande lagen på så sätt att diskrimineringsgrunderna överensstämmer."

Aktuell lagstiftning

Den i målet aktuella lagen, DFL, infördes som ett led i implementeringen av direktiv 2000/43/EG om genomförandet av principen om likabehandling av personer oavsett deras ras eller etniska ursprung och direktiv 2000/78 om inrättandet av en allmän ram för likabehandling i arbetslivet. I fråga om lagens definition av diskrimineringsgrunden etnisk tillhörighet anförde regeringen följande (prop. 2002/03:65 s. 80).

"Sammanfattningsvis anser regeringen att diskrimineringsgrunden etnisk tillhörighet i lagen om åtgärder mot etnisk diskriminering i arbetslivet uppfyller direktivets diskrimineringsgrund "ras eller etniskt ursprung". Den gällande definitionen av etnisk tillhörighet kan därför alltså användas med den justeringen att begreppet trosbekännelse bryts ut ur definitionen."

I propositionen finns också exempel som visar att en grupp personer med olika nationellt eller etniskt ursprung kan anses vara diskriminerade enligt lagen, dvs. omfattas av lagens skydd. I kapitlet om indirekt diskriminering (prop. 2002/03:65 s. 94) nämns att krav på "god svensk språkbehandling" kan vara ett exempel på vad som kan utgöra indirekt diskriminering varvid regeringen anför följande.

"Det uppställda kravet är till synes neutralt mellan personer med lika etnisk tillhörighet men jämförelse mellan "gruppen svenskfödda" och en tänkt grupp "födda utomlands" visar att de som utgör den senare gruppen i allmänhet klarar kravet sämre."

Det finns inget stöd för uppfattningen att begreppet etnisk tillhörighet skulle ha ett annat innehåll i den nya sammanhållna diskrimineringslagen (2008:587) än i de äldre lagarna, inklusive DFL. Under arbetet med att införa diskrimineringslagen hade Diskrimineringskommittén i uppdrag att

utreda bl.a. om ordet "ras" skulle tas bort från definitionen av etnisk tillhörighet. Kommittén föreslog att ordet skulle finnas kvar och att etnisk tillhörighet skulle definieras som att någon tillhör en grupp av personer som har samma nationella eller etniska ursprung, ras eller hudfärg. Regeringen var av motsatt uppfattning och anförde i propositionen (prop. 2007/08:95 s. 120) följande.

"Det finns inte skäl att anta vare sig att Sveriges trohet gentemot internationella konventioner kommer att ifrågasättas, eller att det materiella skyddet mot diskriminering skulle försvagas om ras inte används i den nya diskrimineringslagen. Detta gäller i synnerhet om ett tillägg till definitionens uttryck "nationellt eller etniskt ursprung" och "hudfärg" görs med orden "annat liknande förhållande". Med detta bör förstås sådant som ogrundade föreställningar om "ras", att svepande hänvisningar till uppfattningar om "invandrades" egenskaper, utseende eller bakgrund läggs till grund för ett handlingsätt eller att någon över huvud taget motiverar ett missgynnande agerande utifrån nedsättande beteckningar om personer med utländsk eller svensk bakgrund. Regeringen föreslår sammanfattningsvis att etnisk tillhörighet ska vara en av diskrimineringsgrunderna i den nya diskrimineringslagen. Den bör avse en persons nationella eller etniska ursprung, hudfärg och det nyssnämnda begreppet "annat liknande förhållande"."

I specialmotiveringen till 1 kap 5 § diskrimineringslagen (prop. 2007/08:95 s. 496f) anför följande.

"Definitionen av etnisk tillhörighet finns i tredje punkten. Med nationellt ursprung avses att personer har samma nationstillhörighet, som t.ex. finländare, polacker eller svenskar. Med etniskt ursprung menas att personer har ett relativt enhetligt kulturmönster. Några exempel är nationella minoriteter såsom samer och romer. Ordet ras används inte eftersom lagen utgår från att alla människor tillhör en och samma ras; människorasen. I stället upptar definitionen orden hudfärg och "annat liknande förhållande". Däri innefattas t.ex. föreställningar om att det skulle gå att indela människor i raser. Om diskriminering förekommer med hänvisning till någons "ras" eller med någon annan nedsättande beteckning som syftar på personer med utländsk eller svensk bakgrund, faller det inom ramen för vad som menas med "annat liknande förhållande". Även diskriminering av "invandrare" innefattas i samlingsbeteckningen etnisk tillhörighet. Att någon är invandrare har ansetts vara detsamma som att ha ett annat nationellt ursprung än majoritetsbefolkningen (jfr t.ex. prop. 1993/94:101 s. 44). Medborgarskap omfattas i sig inte av diskrimineringsgrunden etnisk tillhörighet. Icke berättigade krav på exempelvis svenskt medborgarskap riskerar ändå att bedömas som indirekt diskriminerande, eftersom sådana krav typiskt sett missgynnar människor med annat etniskt eller nationellt ursprung än svenskt."

Tillägget ”annat liknande förhållande” infördes enbart för att begreppet ras togs bort och för att skyddet fortfarande ska vara detsamma så att inte ogrundade *föreställningar om "ras"* och svepande hänvisningar till *uppfattningar om "invandras"* egenskaper, utseende eller bakgrund ska kunna läggas till grund för ett handlings sätt som skulle kunna falla utanför lagens skydd.

Det uttalas i propositionen ovan att diskriminering av "invandrare" innefattas i samlingsbeteckningen etnisk tillhörighet. Det sägs inte att begreppet ”invandrare” är hänförligt till ”annat liknande förhållande”. Hänvisning sker istället till vad som har varit gällande även i de äldre lagarna. ”Att någon är invandrare har ansetts vara detsamma som att ha ett annat nationellt ursprung än majoritetsbefolkningen (jfr t.ex. prop. 1993/94:101 s. 44)”.

DO menar att samma resonemang gör sig gällande för flyktingar, eftersom den som är flykting också har ett annat nationellt ursprung än majoritetsbefolkningen.

Praxis

I det mål som refererats i NJA 2006 s.683 förde Uppsala tingsrätt ett resonemang rörande begreppet etnisk tillhörighet. Hovrätten och Högsta domstolen delade uppfattningen att det i målet var fråga om särbehandling på grund av etnisk tillhörighet. Målet rör brott mot lagen (2001:1286) om likabehandling av studenter i högskolan, men diskrimineringsgrunden etnisk tillhörighet har varit avsedd att vara densamma som i lagen om åtgärder mot etnisk diskriminering i arbetslivet (jfr. prop. 2002/03:65 s. 79). I målet var fråga om två sökande med svensk bakgrund hade blivit etniskt diskriminerade då de inte blev antagna till juristutbildning på grund av att universitetet hade förbehållit 30 av platserna för personer med utländsk bakgrund. Tingsrätten anförde bl.a. följande.

”För att det skall vara fråga om diskriminering enligt likabehandlingslagens bestämmelser är det dock ett avgörande krav att missgynnandet skett i förhållande till personer med annan etnisk tillhörighet. Det kan visserligen ifrågasättas om de 30 personer som tillsattes genom den särskilda urvalsgruppen kan anses tillhöra en grupp av personer som har annat etniskt ursprung. I kriteriet ”bägge sökandens föräldrar utrikes födda” får dock enligt tingsrättens mening anses följa att nationellt eller etniskt ursprung är avgörande för möjligheten att tillhöra den aktuella urvalsgruppen. Därvid kan jämföras med bestämmelsen om hets mot folkgrupp i 16 kap. 8 § BrB som anses kunna omfatta invandrare i allmänhet (se även prop. 2001/02:27 s. 30 f.). Det får därmed anses stå klart att missgynnandet av J.M. och C.L. har skett i förhållande till personer med annan etnisk tillhörighet och att de därför har utsatts för diskriminering i likabehandlingslagens mening.”

I det ovan nämnda fallet, NJA 2008 s. 915, framgick det av utredningen i målet att de fyra män som nekats inträde till en restaurang har olika nationellt eller etniskt ursprung. En av dem är assyrian, en har iransk bakgrund, en härstammar från Grekland och den fjärde från Irak. Tingsrätten fann att restaurangens åtgärd att neka de fyra männen inträde hade samband med deras etniska tillhörighet, dvs. att de hade blivit utsatta för etnisk diskriminering. Hovrätten anslöt sig till tingsrättens bedömning. Högsta domstolen fann inte anledning att ändra domen i den delen.

Slutsats

Sammanfattningsvis menar DO att det, mot bakgrund av vad som anförts ovan, står klart att en person som tillhör gruppen flyktingar och/eller invandrare omfattas av definitionen på etnisk tillhörighet i DFL, oavsett om alla personer i gruppen flyktingar eller alla personer i gruppen invandrare har samma nationella eller etniska ursprung eller inte. Därmed omfattas NK, i egenskap av flykting och invandrare, av lagens skydd mot etnisk diskriminering.

Diskriminering

Tingsrätten har inte prövat huvudfrågan i målet, dvs. om Skarets Fastigheter Aktiebolag (nedan Skarets) har utsatt NK för etnisk diskriminering i strid med 9 § jämfört med 3 § DFL genom det sätt bolaget har beräknat hyran och tagit betalt för NKs bostad. DO vidhåller i denna del det som framgår av DO:s inlagor till tingsrätten samt vad som har antecknats i tingsrättens dom.

Bevisning

DO åberopar i hovrätten samma bevisning som i tingsrätten enligt följande.

Muntlig bevisning

1. Förhör under sanningsförsäkran med NK angående omständigheterna vid tecknandet av hennes hyresavtal med Skarets, lägenhetens skick vid inflyttningen och under hyrestiden, hennes ekonomiska förhållanden och hennes upplevelse av hyresförhållandet.

Förhöret åberopas till styrkande av att NK befann sig i en utsatt situation och inte hade något annat val än att ingå det hyresavtal som tillhandahölls henne, att lägenheten inte var helt nyrenoverad vid inflyttningen och att den inte var i gott skick under hyrestiden, att den höga hyran medförde att hon hade mindre pengar kvar att leva av varje månad än vad hon skulle ha haft om hyran hade varit lägre samt att hon har känt sig kränkt.

2. Vittnesförhör med EK angående Hällefors kommuns mottagning av kvotflyktingar och omständigheterna vid tecknandet av hyresavtal för dessa flyktingar samt dessa flyktingars ekonomiska förhållanden.

Förhöret åberopas till styrkande av att kommunen inte förhandlar med hyresvärdarna om hyresvillkoren och att kommunen inte har något annat val än att acceptera de hyresnivåer hyresvärdarna presenterar samt till styrkande av att storleken på flyktingarnas introduktionsersättning inte påverkas av hyrans storlek, dvs. att en hög hyreskostnad medför att flyktingfamiljen får mindre pengar kvar att leva på varje månad.

DO åberopar den muntliga bevisningen i form av uppspelning av de inspelade förhören från huvudförhandlingen i tingsrätten.

Skriftlig bevisning

1. Hyresnämndens i Linköping protokoll 2006-06-20 i ärende nr 427-06.

Av protokollet framgår att Skarets har uppgett att när Skarets hyr ut lägenheter till flyktingfamiljer sätts inte hyran efter hur stor lägenheten är utan efter hur många familjemedlemmar som kommer att bo i lägenheten (s. 3). Vidare framgår att Skarets har uttalat att ”invandrare generellt sett är dyrare hyresgäster” (s. 6).

Uppgifterna åberopas till styrkande av att Skarets har en generell uppfattning om att hyresgäster med annan etnisk tillhörighet än svensk orsakar högre driftskostnader, att Skarets har särbehandlat flyktingfamiljer som hyresgäster genom att tillämpa ett särskilt hyressättningsystem för dem samt att syftet med Skarets beräkning av hyran för de lägenheter som hyrdes ut till flyktingar var att få in en högre hyra.

2. Hyresnämndens i Linköping protokoll 2007-01-24 med beslut 2007-01-29 i ärende nr 1119-06.

Av protokollet framgår att det fanns brister och skador i den aktuella lägenheten, exempelvis fuktskador och mögel, att Hyresnämnden funnit att Skarets förfarit i strid med god sed på hyresmarknaden genom att inte följa gällande regler i hyreslagen vid höjning av hyran och att Hyresnämnden har fastställt att skälig hyra för den aktuella lägenheten är 550 kr per kvm och år, dvs. 6 279 kr per månad.

Uppgifterna i protokollet åberopas till styrkande av att Skarets har agerat i strid med hyreslagen och tagit ut oskälig hyra av NK. Uppgifterna i protokollet åberopas också till vederläggande av Skarets uppgift att den lägenhet NK bodde i var nyrustad.

3. Skarets svaromål i tingsrätten.

Av svaromålet framgår att Skarets har räknat med att stå för återställningskostnader i de lägenheter som har hyrts ut till flyktingar för att bolaget har uppfattningen att det inte går att debitera flyktingar sådana kostnader efter utflyttning och att detta har varit en anledning till en högre hyressättning.

Uppgifterna åberopas till styrkande av att Skarets har tillämpat en särskild hyressättning för flyktingfamiljer för att få högre hyresintäkter från dessa hyresgäster än från andra hyresgäster.

4. Yttrande från Hällefors Bostads AB 2008-11-13, som innehåller uppgift om hyresnivån för ett urval av Hällefors Bostads AB:s lägenheter.

Av uppgifterna framgår att årshyran för större lägenheter hos det kommunala bostadsbolaget år 2006 uppgick till 659 - 746 kr/kvm. (Årshyran för NKs lägenhet år 2006 var 865 kr/kvm.)

Uppgifterna åberopas till styrkande av att den hyra NK betalade för den aktuella lägenheten var oskäligt hög i förhållande till de lägenheter som tillhandahålls på orten av det kommunala bostadsföretaget.

5. Registerutdrag från Försäkringskassan, där det framgår att NK uppbar bostadsbidrag med 4000 kr per månad under år 2006, och två utskrifter från Försäkringskassans hemsida med resultat av preliminär beräkning, där det framgår att NKs familj är berättigad till ett bostadsbidrag om 4 000 kr per månad när bostadskostnaden uppgår till 9 985 kr samt att bostadsbidraget skulle ha beräknats till 3 800 kr per månad om bostadskostnaden hade uppgått till 6 279 kr (dvs. den månadshyra hyresnämnden ansåg vara skälig).

Uppgifterna åberopas till styrkande av att NK har missgynnats även ekonomiskt av Skarets hyressättning, dvs. att den höga hyreskostnaden medförde att NK hade mindre pengar att leva av varje månad än vad hon skulle ha haft om hyran hade varit lägre.

Skäl för prövningstillstånd

DO har ovan redogjort för relevanta förarbetsuttalanden och tidigare domstolsavgöranden som stöder DO:s uppfattning att tingsrättens dom är felaktig. DO har också pekat på att tingsrättens lagtolkning är orimlig. Även om DFL har upphört att gälla finns fortfarande ärenden hos DO och ej avgjorda mål i domstol där lagen är tillämplig. Med tingsrättens lagtolkning är det oklart hur lagen ska tillämpas i dessa fall. Det uppstår också oklarhet i fråga om tillämpningen av diskrimineringslagen (2008:587) eftersom DO menar att någon ändring i förhållande till DFL inte är avsedd. Sammantaget anser DO att hovrätten ska meddela prövningstillstånd eftersom det finns anledning att betvivla riktigheten av det slut som tingsrätten har kommit till och för att det är av vikt för ledning av rättstillämpningen att överklagandet prövas av högre rätt.

Stockholm som ovan

Ulrika Dietersson